

Blackout Poem

Jag krullar mig runt mig själv, för utan förankring i ett solsystem finns ingen ordning. I ett svart hål samlas bristen – en tom plats utan begränsningar – där jag aldrig varit. I en sfär utan arkitektoniska element bygger jag ett hus. Frustande, gurglande pressar jag luften upp ur min strupe, stämbanden sätts i svängning, och mellan mina läppar tränger bristfälligheter ut som smör. Jag brer mig en macka och sväljer igen. Jag kommer aldrig bli mätt om jag inte fortsätter glömma; utan smör torkar läpparna ut.

På grund av att vi är minnet kan vi aldrig förlora minnet, bara glömma. Omöjligheten blir här alternativet. Metaforer kan inte hanteras och uttryck som ”och likt en ...” finner här ingen aktualitet. Överenskommelsen stannar vid min hud. Lika lite eller mycket som den här texten letar sig in i ett tillstånd är den ett instrument för tillståndet att framträda. Genom min konstnärliga process möblerar och ordnar jag ett palats där jaget är i upplösning i kontrast till författarens stora önskan om att försvinna i textens monumentalitet. Så – genom denna upplösning – vill jag framträda. Återerövra det glömda, plocka fram bitar och foga samman dem. För att kunna minnas måste vi sortera, annars blir allt bara delar av en del av en del och så vidare. Funes faller djupt ner i partiklarna i bristen på urskiljning i *Funes med det goda minnet* av Jorge Luis Borges. Frammana min Mr Hyde, ett Frankensteins monster, som är jag. För det måste vara jag, vem annars skulle det vara? Det borträngda har placerats i källaren av en anledning och bara en desperat galning skulle besöka denna källare.

Jag måste flytta mig bakåt för att uppfatta basens böljande svängningar. I begäret att dansa med dig minns jag inte omgivningen. Minnen i frekvenser, de mest avlägsna, oändliga, våglängderna. Ingen energi försvinner, utan omvandlas, fyller mitt gap. Vibrationerna förvandlar rummet till ett sammanbindande membran där alla kontaktpunkter skvalpar av energi. Frekvensen faller och minnen faller i glömska. De infrasoniska svängningarna kan vi aldrig undkomma, de rör alltid vid vår hud, även om öronen inte uppfattar dem.

Antonin Artaud befäller mig att öppna upp det som iklätt sig ett språk genom att förneka detta språk. Att bli ljud, att forma ljud. Avgrundsljud. Genom källaren kan vibrationerna leta sig ut genom luft. Ut i gapet, där magnetismen är som starkast, där imploderar jag i vakuumet. Men i vakuum finns inga vibrationer, ingen luft för vågorna att pressa på. I grymhetens teater uppförs en ständig balansakt mellan varat och intet. Det förgångna är aldrig dött, det är inte ens förgånget.

Jag sparkar Ursula på smalbenen för att fly med de stulna minnena som visar sig vara Ariels röst. Jag lider av ofullkomligheter som gör det omöjligt för mig att suga rösten ur snäckan och återinträda. Istället suger hon in mig i snäckan, där jag aldrig varit, från djupet av havet finner jag en röst. Jag skriker mig hes: *Jag vill knulla dig, du svarta hål, du tomhet, som uppfyller mig!* Men tillslut klumpar det sig i halsen. Jag blir tyst, inte för att jag är stum, utan för att jag inte kan glömma att tala. I hålrummet försöker jag veckla ut mina lemmar, historien ryms i min kropp och bildar ett nätverk av minne och tid.

Följande text föds ur *Blackout poems* 25 ord. Deras beröringspunkt finns på randen till en minneslucka, och genom ett associativt förhållningsätt till dem och deras fragmentariska belägenhet försöker jag att undersöka återskapande i relation till mitt konstnärskap och min process.

I

CORNER Allting börjar i hörnet, där två ting lyckas stöta ihop med varandra och skapa ett nytt sammanhang, där de under en kort tid fastnar men även lyckas skapa nya riktningar. Jag ser framför mig hur hörnet låter, en inledande stöt, hur en kant möter en annan. Ett slags stumt ljud, där den soniska informationen studsar emellan de två mötande strukturerna, ett hörn fyllt av rekylar som är tvingade att sammansmälta med varandra.

Det är intressant hur hörnets tillkomst även blir förutsättningen för dess fall. När hörnen skapar en rekyl tar ekot sedan vid och upplöser tillslut det som innan var. Den ständiga förskjutningen av information bidrar till förändring, och nuflödet blir ramverket för den temporära sfär som etableras. Ekot som fenomen har en enorm potential att återge upplösningar av subjekt. Vad som bildas genom fördröjningen och återspegligen blir genom ekot ifrågasatt och skapar ett konstant flux. Jag ser det som ett instrument för att undersöka ett transcendentalt tillstånd. Ett mellanting, uppkommet i en tillfällig sinnesfrånvaro. Repetitiva mönster till absurdum. Rekylen skapar skillnader, och när röster väcks ur det mörkaste inre kan de vända sig emot mig.

Brandon Labelle framhäver en stark koppling mellan eko, rytm och vibration i sina texter om akustiska territorier och menar att jag borde uppskatta det spöklikt förföljande ekot och se det som ett instrument för motstånd och kritik, där ursprungskraften vågar ifrågasätta genom sin föränderliga form. Men ekot kan även ses som ett slags hot då det ger upphov till att mina handlingar kan slå tillbaka mot mig, men iklädd en än mäktigare roll. Det kan skapa någonting större än mig själv, ett slags alter ego som tillslut må bli självständigt. Den särskilda egenheten hos ekot kan släppa lös det som hägrar under vårt skinn, under strukturer eller i samhället. Ekot är uttrycket för förändring då det fångar upp ett ljudögonblick och repeterar det, expanderar det bortom dess ursprungliga kärna. Ekot har en förmåga att deformera och disorienterar mig. Ljudets spatiala egenskaper förstärks genom resonansen; i förökningen får ljudet luften att dallra av närvaro. Min kropp upplevs som ett organ som ständigt förhåller sig till andra membran som rum och tid.

Precis som Brandon Labelle undrar jag vad som döljer sig bakom ordningens fasad; i ett beat, ett trumslag eller i metro-

nomens taktfasta tickande. Labelle slängde sin metronom i försöket att bli trummis och arbetar nu som konstnär. Felsteg, överträdelse och progressivitet skapar nya alternativ och valmöjligheter och framåtskridande eskapism i den så principfasta vardagen.

Istället för idén att rytm genereras genom korsbefruktning av rum, tid och energi vill Labelle förklara rytmen som något mer konkret; som ett möte mellan olika strukturer och system. Discot förkroppsligar det fulländade dramat. Rytmen är på discot en fulladdad sammandrabbning: mellan tillhörighet och flykt, mellan familj och vänner, mellan grannskapet och framtiden.

Rytm lägger tonvikten på timing och upprepning. Den fixerar kroppen till en likriktad struktur: Den fastställer den ordning genom vilken andra måste följa. Vare sig på ett slavskepp eller i militären. Trummans slag och tid är ett kraftfullt instrument. Genom marschens rytm tvingas jag in i det kollektiva; in i en rytmisk maskin, ett energinät av makt.

Jag tappar balansen när det pulserar i mitt öra, vibrationerna på vattnet letar sig in genom fönster, under broar, genom vener, hotar, uppfyller och förändrar min hjärtrytm. Frekvenser har en stark inverkan på kropp och psyke och infrasoniska vågor kan rubba oss eller försätta oss i extrem ångest. Ljudvågors potentiella makt är enorm och enligt Pytagoras förutsättningen för vår befintlighet. Han menade att universums svängningar utgörs av matematiska förhållanden som även ger upphov till resonanser och olika soniska intervall. Naturen inklusive himlakropparnas rörelser bestämdes på motsvarande sätt av talförhållanden. Därav uttrycket ”sfärernas harmoni”. Ljudets parasiterande egenskap gör mig till medresenär och jag använder dess kraft i mitt konstnärliga undersökande. Enligt österländsk filosofi har varje molekyl och cell i våra kroppar en frekvens. Vid optimal hälsa, sjunger den en sång av vitalitet, balans och harmoni. Disharmoni och sjukdomar uppstår alltså i en rubbning av balansen och harmonin.

Jag ligger på en tre centimeter tjock madrass på ett golv i en stämmningsfull lokal i Stockholms skärgård. Vibrationernas kraft lockar mig när den väna instruktören klingar i de tibetanska klangskålarna och poetiska historier läses upp och skänker mig ro under en Journey of Sound-session. Efteråt (!) ryser jag av skepsis inför denna mindfulness-explosion som fyllt i normen om att vara i balans och inre ro. Även Pytagoras sägs ha sysslat

med healing genom terapeutisk musik, där klanger, melodier och rytmer framfördes på speciella instrument. I ett känt fall fick dock kurerandet motsatt effekt då patienten var berusad och istället blev överexalterad. I Pytagoras matematiska struktur handlar allting om ordning, men vilken ordning? Människan tycks älska likheter och avsky att förargas över olikheter. Så när analogier saknas står människan alltså förstummad inför inte helt självklara förgreningar. Jag för handen fram och tillbaka i en repetitiv rörelse, jag flyttar radbandets kulor, för varje rörelse en ny kula, för varje rörelse en upprepad gest.

Är det hela bara en matematisk formel där jag på grund av min okunskap inom matematik istället intresserar mig för konsekvensen av att *rasera*? Disharmonier och noise kan användas som en strategi för att inom strukturer spränga dem.

Ljud kan användas för att påverka och förändra humör, producera atmosfärer och obehag, dock kan det skapa mer än bara ångest, till och med användas som soniska vapen. Intensiva vibrationer kan bokstavligen hota och traumatisera befolkningar känslomässigt och fysiskt, men som soniska vapen har de även använts som ljudbomber över Gazaremsan, som ultrasoniskt rätt- och myggmedel eller mot snattande tonåringar i gallerior. Samtidigt som detta sker vill konstnärer och musiker utforska intensiva frekvenser i sökandet efter nya estetiska upplevelser och nya sätt att mobilisera kroppar i rytm.

Denna affektiva tonalitet diskuteras i boken *Sonic Warfare* i vilken Steve Goodman utforskar den akustiska kraftens användningsområden och hur den påverkar befolkningar. Med ett interdisciplinärt perspektiv kartlägger han vibrationskraften och finner hur polis och militär forskning tar den i bruk, hur företag använder sig av *sonic branding*, och hur den omsätts inom de intensiva möten som sker i ljudkonst och musikkulturens noise och punkscen.

Sonic Warfare kretsar kring några grundläggande koncept för *Politics of Frequencies* genom att ifrågasätta de underliggande vibrationer, rytmer och koder som animerar ljudets komplexa och osynliga slagfält – en zon i vilken kommersiella, militära, vetenskapliga, konstnärliga och populärmusikaliska intressen i allt högre utsträckning har kommit att investeras. I sammanhanget talar Goodman också om en tomhet, ett slags svart hål som bildar bakgrunden till dagens smygande militära urbanism. Är detta minnesförlusten av vibrationer?

Även Labelle beskriver hur ”vibbar” blir till vibrationer som genomkorsar både sinne och kropp, subjekt och objekt, det levande och icke-levande. Det är vibrationernas kraft som sätter samman varje fragment av kosmos, organiskt såväl som oorganiskt. Vibrationerna är resultatet av den maximerade rytmen, och deras territorium är huden, människans största organ. För att uppgå i ett metafysiskt tillstånd, för att återta min organism, måste det finnas en kroppslig, fysisk beslutsamhet. Hudens ständiga genomflöde av energi medför makt för att knäcka andra, men det ger också möjlighet till en öm smekning runt mitt bröst.

BAR Jag och en motståndspart låter idéer pendla och vobbla mellan oss, vi talar med varandra över bardisken. Jag betalar, jag är tvungen att ge dig något för att få någonting tillbaka. Jag antar att du jobbar här, tjänar någonting på vårt utbyte, att du bryr dig mer om kausalitet än jag. Jag blir berusad, bara det väsentligaste finns kvar i min sfär. Du sällar bort kakofonin inom mig genom ditt motstånd, allting verkar för en stund självklart och genialiskt. Dagen efter kommer ångesten. Är jag nu tillbaka på ruta ett, är det möjligt att inte verka linjärt? Jag är beroende av en oscillerande tidrymd för resultat.

Som en flytande kropp eftersträvar jag ett heterogent förhållningssätt till omvärlden. Svampmycelet breder ut sig som världens största organism under jorden. Dess ändlöst utsträckta nerver kan ge liv åt obegränsade nya strukturer där vetenskap, konst, filosofi etc. möts på samma plan. Ett autonomt system kan brytas och förflyttas, men dessa störningar lämnar inga spår då vattnet är laddat med ett tryck som ständigt har förmågan att söka sin balanspunkt och därmed söka en jämn yta. Här finns möjligheter för alternativa berättelser och förhållningssätt men även utrymme för att temporärt bekanta sig inom vilseledande mönster. Jag byter ut tidaxeln mot en tidsrymd.

Både hörnet och mötet i baren är vitala i min process, men det är inte på ett uppenbart sätt och med en iver som jag vågar mötas över disken. Det är en ständig utmaning där mitt skinn fungerar som en vandrande kontaktyta och där jag skrider fram med hjälp av ytspänning och erbjuds sammandrabbningar för att inte bara fastna i min sfär, den i vilken allting känns säkert, uppenbart och intressant. Denna struktur utgör en plattform för den odelbara organism som den holistiska neurologen Kurt Goldstein menar att vi är. Goldstein ser hjärnan som en sorts samhälle i vilket varje

del är dynamiskt kopplad och integrerad i hela organismen. Ett plastiskt organ som kan omformas. Varandet i den reella världen handlar om ett *being-in-order* (i motsats till *disorder*) och detta kräver en adekvat struktur och miljö. Tillfrisknandet ur defekta tillstånd har blivit en norm, och vi styrs och behandlas efter den normen. Normen innehåller definitiva krav som Goldstein menar att symptom oftast är ett direkt svar på. För att komma ”tillbaka” är det mer korrekt att ta en omväg genom organismen. Ett nytt friskstillstånd är inte detsamma som det gamla. En psykisk sjukdom inbegriper en förminskning/revision av Jaget och världen ända tills en radikalt ny sorts balans kan uppnås. Den nya organisationen är bara möjlig genom perioder av kaos som konstruerar den nya världen och miljön.

Ett psykotiskt tillstånd i mycelets nätverk behöver inte verka som en defekt utan som en förvrängd hyf som kan ge upphov till en annorlunda spor. Det finns dock en enorm svårighet att försöka agera utifrån en modell som samhället inte bottenar i. Mitt i psykosens ter sig inga alternativa förhållningssätt självklara eller intressanta. Tunnelseendet har inte tid att upplösas. Vårdaren till en person i ett psykotiskt tillstånd väljer helst att försöka agera så smidigt som möjligt. Den smidiga vägen är oftast inte den rätta, mest långsiktiga eller ideologiska, och inte heller den viktigaste om ett alternativt synsätt eller en alternativ ordning ska kunna skapas. Hos den drabbade finns inga ramar om vad världen utanför är. Det som hon kan förhålla sig till är endast det förändrade medvetandetillståndet, den psykos som oftast är extremt abstrakt och försvårar mötet. En främmande, förändrad kanske rentav fientlig världsbild har inte tid att ta itu med vetenskapen, en kronologisk historieskrivning eller kausalitet; bara med orsaker som värker, genomtränger och gör oss obekväma. För i hennes psykotiskas värld behövs allt och inget. Det går inte att acceptera eller handskas med hennes affektiva sätt på ett ideologiskt plan, men inte heller är det teoretiskt möjligt. En organism utan sin like, du är bruset som parasiterar på mina vener, som får stillheten att upphöra. Det är skillnad på den tärande psykosens och den deprimerande själen. På det omöjliga jaget och den menlösa människan.

FRENCH KISS Jag förförs av allting som klingande förändrade sinnesstämningar. I ett konstant bländat tillstånd skiftar bara spektrum av ljus och varje fragment speglar någonting annat, något ännu intressantare, mer levande och frestande.

Din slingrande ormlika tunga under fyllan gör mig tillslut avtänd och hjälper mig att hitta fokus. Nu vet jag vem jag vill kyssa, vilket spår jag ska följa.

Gunnar Ekelöf råkar skymtas, där i ljuset. Jag försöker hålla fingrarna framför ansiktet så jag inte ska bländas totalt och senare kanske bli blind. När Ekelöf skriver om djup saknad förklarar han det bländade tillståndet som en allegori över glömskan, där den blinda glömskan är den definitiva och den bländande, den tillfälliga glömska med vilken man fortfarande har förståelsen kvar.

”... jag hör stegen som går här förbi
jag minns och jag vet
jag är därför inte blind jag är bara bländad
jag har sett och känner flickans hand än
fast då vet jag att hon vet än mindre
fast då vet jag att hon ängslas ...”

Ekelöfs ord ”jag minns och jag vet” gör mig resonlig. Jag avlägsnar mig från den förförande ormen och inser att det mest uppslukande inte var min väg. För att komma till andra sidan, till de alternativa sanningarna, krävs slingriga stigar och kaos. Så om jag bara låter mig bländas kommer min förankring fortfarande finnas kvar, för avgrunden kommer ständigt präglade mina verk.

Jag vill framhäva vikten av den temporära situationen. Utan den denna tillfälliga plats finns ingenting att verka utanför. Ingen norm och inget förtryck. I en konstant linjär flod döljs ingenting. I en spegelblank ström utan grummel finns inte näringen som får organismen att driva framåt.

DOOR Det finns vissa dörrar runt mig, som jag tyckt varit inbjudande, men som jag däremot inte haft mod att träda över tröskeln till. Det är förlösande samt krävande att orka hålla dem öppna. Vetskapen om hur rum och scener ser ut både stör och förhöjer. Jag vill inte vara rädd för att ställa dörrar på glänt, eftersom de är djupt betydelsefulla för såväl det pågående arbete som för drivkraften framöver. Under perioder av enkelriktad fokus kring en idé lyckas jag ändå sparka in dem utan att egentligen ha tillgång till en nyckel. Dessa dörrar är öppningen till erfarenheter, minnen och bortträngda lemningar. Psykoanalysen hävdar att glömska är det mest komplicerade av alla lås, men det är bara ett lås, och jag penetrerar kolven med en hårnål. Jag spärrar in, men uppfattar ändå allt.

LOW STAGE Den svajande vågen eskalerar av publiktrycket och föder min prestationsångest. Ni är så många runt omkring mig som verkar vänta på något slags svar. Måste allting vara av sådan kraft och kvalité för att man ska lyckas stå på den där scenen? Har ni inte studerat mig tillräckligt för att veta att min strävan att alltid vara på toppen tär på mig och föder ömma benknotor och ett fragilt skelett? Det gör mig mer tveksam och tvivlande och bromsar ofta friheten i flödet. Men i slutändan är det jag själv som armbågar mig längst fram till scenkanten. För jag anser att det är det allra viktigaste är möjligheten – nödvändigheten av värk.

Att i det konstnärliga skapandet lita på den romantiska idén om att våga att inte veta är av större vikt än jag ibland vill tro. Att försöka hålla uppe ett flöde istället för att sitta och vänta på att inspirationens blixt ska slå ned. Det är de låga scenerna som är de viktiga, där ryms inget totalt och övermäktigt.

Att samsas med mig själv om jaget, om vad jag under 27 år har lyckats bli kan vara mitt största hinder. Hur kan jag ens bli be-sviken på mig själv när det är jag som begränsat mina förutsättningar, när de är jag som valt att uppgå i det jag är? Var kommer då prestationskraven ifrån? Vi är ju bara "jag" och jag väljer möjligheten till min fantasi istället för att på heltid plågas av den kassa dynamiken mellan psykiskt sjuka och vårdare på mitt del-tidsarbete.

Konstens arvedel som är dess självuppfyllande profetia; närheten till havet. Min värld bygger på det; hur rösterna sprider sig över världsalltet som illusioner, fantasier, spirituella viskningar och manifesterande kval. Rösthörare har haft en enorm inverkan på vår värld. Från Homeros till Blake har röster kommit att bli grunden för kultur, epoker och strömningar, att höra röster har skapat livsåskådningar som format vårt samhälle. Nu finns en generell uppfattning att det bara är fundamentalister och psykiskt sjuka som hör röster. Det varken stämmer eller är ett rimligt sätt att se på fenomenet.

Neurologen Oliver Sacks är en av de stora inom populärkulturen som vikt en stor del av sitt arbete till hallucinationens fenomen. Det finns numera handböcker och ett helt språk som medicinskt, psykologiskt och andligt försöker förklara och stötta personer med hallucinationer men även ge en annan bild i kontrast till den dominerande konservativa inställningen. Sacks beskriver hallucinationer som "a wandering mind", ett svindlande och kringflackande psykes perceptioner. Hallucinationer är

alltså något mer komplext än en förföljande röst hos en paranoid person och överhuvudtaget inte begränsat till psykiskt störda personer utan kan påträffas i shamanistiska ritualer, i mitt förflutna, i relation till medicinska problem och i tillstånd som kan utlösas av psykedeliska droger, sensorisk deprivation, hypnagoga experiment. Fenomenet är vanligt inom nyandliga falanger men även vardagligheter som drömmar, låtsaskompisar, sorg, stress, isolation, och kreativ inspiration kan ses som en faktor, en konsekvens eller ett exempel på hallucinationer.

"We cannot ignore the fact that a hallucination disposition is to some extent present in every psyche and that schizofrenia as well as other conditions merely makes it manifest" (Eugen Bleuler).

Mellan hallucination och missperception eller illusion finns en hårfin skillnad, det är därför svårbenämnt vad det är man egentligen upplever, men på något vis skapar hallucinationen en mimikry av vår perception. Som en förklädnad vilken skyddar oss från varseblivningens faror; en självständig kameleont bland beroende träd. Hallucination är en unik and speciell kategori av medvetande och mentalt liv. Organiska hallucinationer som upplevs under exempelvis delirium, epilepsi, droganvändning och vissa medicinska tillstånd skiljer sig från den funktionella hallucinationen som den schizofrena diagnosen benämner.

Oliver Sacks är särskilt intresserad av auditiva hallucinationer. Den allra vanligaste formen är att man tror sig höra sitt namn, men det är även en företeelse som enligt den allmänna opinionen är starkt förknippad med galenskap, vilket emellertid dementeras av forskare. Musikaliska hallucinationer är dock ofta förknippade med äldre människor och ter sig ofta som kortare rytmiska upprepningar av melodier eller i vissa fall som hela soundtrack som spelas upp till ens liv. Ljudhallucinationer kan även förknippas med hyperalerta tillstånd, där man omedvetet förväntar sig dessa fantomljud.

Det är inte störande att höra er tjabbla eller diskutera när jag inte förstår språket. Är det urrösten som jag då hör? Det är en rytm, ett ljud. Inte en mening, inget ångestframkallande. Det påverkar inte min hjärnhalva, det studsar runt min kropp. En svallvåg av cikador mot min högra trumhinna.

Det finns fallbeskrivningar av patienter där den vänstra hjärn-

halvans (logiska) inflytande på olika sätt minskat, exempelvis genom neurologiska ingrepp, så att den högra sidan av hjärnan blivit stimulerad och kommit att dominera. Det medför ofta en konstnärlig kreativ framfart där vissa patienter även blivit besatta av musik.

När neurologin i slutet av 1800-talet började utvecklas genomförde Society for Psychical Research studien ”International Census of Waking Hallucinations in the Sane” som ville undersöka dessa fenomen och ställde följande fråga till 10 000 amerikaner som enligt läkarna ansågs vara helt mentalt friska:

”Have you ever, when believing yourself to be completely awake, had a vivid impression of seeing or being touched by a living being or was not due to an external physical cause?”

Mer än 10 procent gav ett jakande svar på frågan och av dem hade var tredje hört röster.

GLASS Under en tid har allting jag mött haft samma bismak och bouquet. Det är lätt att dricka för många glas och bli förblindad av hur fyllan skapar kontexten. För att sedan glömma mitt eget uttryck och inte kunna hantera mina gester eller minspel. Av sakers samband får jag en kick, men jag lär mig var gång vikten av att ta mig ner på marken så jag kan förstå att det kanske bara är jag som förmimmer sammanhangen men att de egentligen inte är viktiga för verken i sig.

När jag var mindre hade jag svårt att ha idoler, att dyrka någon speciell. Jag hade favoriter men mitt eget uttryck kom alltid i första hand. Nu är jag en sucker för att ha idoler, för att gå upp i er. Kanske beror det på att jag tappat ett visst självförtroende som jag hade som yngre. Då fanns bara min värld, *en* värld, inte så självklart delad och splittrad som nu, och där ägde jag allting. Nuförtiden erkänner jag att min process och mitt skapande sker i förhållande till andras idéer eller genialitet.

GRASSY SLOPE Jag glider nerför. Jag har svårt att säga nej till erbjudanden. Har jag väl börjat glida tappar jag lätt fotfästet. Det betyder att jag blir osäkrare, tvivlande och mindre produktiv. Jag kan lätt fastna i idéstadiet där allting handlar om kvalité och kvantiteten får mindre utrymme, vilket för med sig ett fruktansvärt obehag inför att bara pröva sig fram, en rädsla för misslyckande.

ASPHALT'S EDGE Jag stöter emot kanten. Skrap-såren på mina knän gör sig påminda, jag upprepar beteenden som från början väckt mitt intresse för minnesluckor. Det är dags att se upp. Ofta infinner sig en besvärlig längtan till att göra ett verk i mer traditionell mening: något att ta på, något som väldigt konkret kan produceras eller höras, som inte är platsspecifikt eller kommer att installeras tillfälligt. Men som tur är min process föder inte sådana verk. Det bidrar dock till en oviss tillvaro som kan sätta käppar i hjulet men som även bidrar till verkets kvalitéer. Ångesten kan beskrivas på liknande sätt, den oriktade affekten som äter mig inifrån.

TABLE Prioriteringar är ett måste och jag försöker få grepp om min åtrå och process. Jag utrustar mig med ett bord; en utgångspunkt. Jag skriver ner saker och gör mind-mappar på stora papper; får ur mig abstrakta riktningar. Handens rörelse är av stor vikt och jag observerar mer och mer hur kroppen och dessa rörelsers taktila kvaliteter är givande för utvecklingen och forceringen av projekt. Innan gjorde bortträngningen mig lam, men armens strykande över pälsen på min katt gör att jag minns hur jag älskade att hänsynslöst spotta på ditt golv, och hur det smakade i munnen.

VESTIBULE Jag upptäcker det som alltid stått i farstun. Någon står där lika självklart som om hen var en inneboende, men med ett väntande uttryck. – När ska du upptäcka mig egentligen? säger hen svagt, utan förakt eller entusiasm i rösten. Det är upp till mig att ta en titt, att stanna upp och höra de små knarrningarna i golvet som avslöjar mina självklara metoder och idéers ständiga närvaro.

KNEE I en kompressor använder man uttrycket ”knät” för var någonstans eller hur mycket någonting ska böjas eller komprimeras. Det är dags att böja knät, strama åt och försöka stänga ut eller lämna de överflödiga influenser eller riktningar jag lockas av. Försöka att koncentrera min kunskap och förtäta en idé till ett faktiskt konkret verk. Att försöka hålla varandra i ömse-sidig aktualitet blir ett måste i den här fasen.

II

ALLIED En motpart utan garderingar, mitt fläktsystem, en tillit, en tillståndsmyndighet, min kvalitetsstämpel. Mitt bollplank, var är du? Jag känner ingen ljudvåg studsa tillbaka. Att ingå en pakt med ens like, att knyta förbund är sekundärt. Genomgående litar jag inte på min egen förmåga. Jag har svårare att komma till en slutpunkt när mål är abstrakta och långt fram i tiden. Trots de många negativa aspekterna finns det något bra med tidspress som jag är van att utnyttja. Tid ger mig möjlighet att dividera kring alla val, att förändra, tvivla och att vända allting fram och tillbaka. Kanske inte alltid till det bättre.

ALONE För första gången på länge. Jag valde att ställa mig här själv och skapa något från grunden. Men valen känns så mycket svårare och större. Jag analyserar min intuitiva nerv gång på gång. Det är inte som när jag jobbar i duo – en substans – då vi båda litar på varandras kunskap och omdöme. Jag har svårt att lita på min förmåga, jag har svårt att vara säker på min sak. Jag har en önskan och en nyfikenhet inför att agera i autonomi. Men styrkan i mitt skapande ligger i det djupt subjektiva, och utan mig hade denna text varit helt orimlig. Det universella ämnet kräver en kontrast som ställer frågor om jaget och upplösningen; två nivåer som inte helt går att sammanföra.

III

PILLAR Jag frågar mig själv varför jag ständigt måste vara på randen av allting. Att vara det är både farligt, påfrestande men kanske även feigt. Jag har en fot på båda sidor. Att få vara en outsider med ett annat insiderliv har alltid varit min karaktär, att ha ett slags fasad, att påminna om att jag agerar även på en annan, *bättre* plats. Men jag vill även ge mig själv mod att trivas i min roll som den individ och ensamvarg som bara är ute efter att utveckla vissa specifika och konstnärliga uttryck. Ur en professionell synvinkel är detta det bästa sättet att inte spilla med min dyrbara energi. Men jag kan alltid fråga mig: Vad är det som tar mest energi? Att hålla uppe min gard eller låta mig följa med strömmen och vara lättillgänglig? Jag hörde uttrycket ”social ensamvarg” och fann en ny vän i det.

ROW Väljer jag att rätta in mig i leden och inte leta upp kritik? Kanske letar jag efter bekräftelse på att jag är på rätt väg bara för attmen har ändå svårt för att söka kontakt i osäkra lägen, i stadier där intuitionen är vägvisare? Viker jag mig snällt för auktoriteten bara för att sedan bli besviken över att jag inte stod på mig och bjöd in till kritik av och engagemang runt mina abstrakta tankar? Jag vill inte ställa mig på rad, upprepa mönster. Jag vill vara ärlig både mot mig själv och andra för att få ut något av kritiska samtal och diskussioner. Annars är det bara tidsödande; jag måste ju ändå genomgå den där processen och hämta nya krafter för att våga kliva ut och göra min röst hörd.

TILTED HEEL Att låta sig misslyckas, att bara pröva mig fram, få en taktill känsla för det jag gör är schabloner som oftast fungerar. Att få sätta mig mitt bland objekt och bli ett med den närvaro jag eftersträvar. Pröva en idé för att möjligheten finns, men för att senare utveckla den till något annat. Att lyssna, bli varse ljudet och materialets kvalitéer eller ointressanta delar. Men först och främst pröva instinktiva idéer – alla.

THREE STEPS Mina rangliga ben stappar fram och tillbaka över golvet, från naiv till kritisk och tillbaka igen. En berg-o-dalbana av tvivel. Det är krävande att destabilisera det kända för att sedan hinna bromsa upp och få grepp om det. Men jag anser att det även är en viktig del som i slutändan är berikande

och skön; att se sig förlora sig själv åt ett fritt spelrum, åt kvantitet och produktion bara för att sätta igång ett flöde.

Väldigt ofta bygger jag upp berg framför mig som känns omöjliga att bestiga. På vägen upp finns så många hinder att jag inte kan förstå hur jag ens skulle vara kapabel till att komma förbi dem. Då lockar inte ens det hägrande målet och det blir viktigt att jag antecknar ner de små händelserna och förloppen som jag sedan kan se tillbaka på – i diskussionen vid baren, i utbytet av information. Eller så är det bara genom ren glömska som jag faktiskt kommer runt problemen. Både för min egen självkänsla och för förtroendet för min förmåga har jag nytta av att veta att det faktiskt går, att jag har kommit över och gjort val som jag innan tänkte var omöjliga. I kaoset förvånar det mig ofta att jag lirkar mig framåt, omvärderar, tar ansvar och gör val fast det i förloppet känns omöjligt.

CRUST En Crème brûlée träffas av en silverskeds bak-sida. Jag har aldrig upplevt det ljudet, men jag föreställer mig det, och får en stark fysisk förnimmelse av att det må vara precis som att spräcka isen på nyss fryst vattenpöl. Processen kan nog liknas vid ett ständigt sökande efter skaren. Den oförutsägbara, nervkittlande sanningen. Nödvändigheten ett måste, ibland måste jag, för annars förmår inte min kropp att gå vidare. Jag tar sikte och försöka förhålla mig utan metaforer, alla de liknelser och analogier som konsten när sig av... Det måste finnas nya förutsättningar för att verka, inte bara nya exemplifieringar eller manér.

REPLICA Trots att jag väljer att arbeta med analog utrustning som lätt laddas med nostalgiska värden anser jag mig inte upprepa dåtiden eller försöka skapa någonting runt en kultvärld. Men det är en problematik jag måste brottas med då jag valt att jobba med ett medium som har stark tradition. Det finns en scen och jag måste vara genomgående i mitt uttryck för att inte verka obeslutsam eller ovetande om kontexten. Det viktiga är att jag är övertygande om att det här är rätt sätt, att varje del av verket är en självklarhet. Sen kan verket få vara tvetydigt med många ingångar, men jag vill inte att dess tekniska eller visuella uttryck ska stå i vägen.

Jag brottas ofta med att hitta tillbaka till mitt synsätt och min personliga prägel. Det finns en lättnad i att upptäcka att någon annan gjort en del av vad jag är intresserad av för då behöver jag inte spendera min tid på det. Dock kan det vid första mötet kän-

nas hopplöst och nedslående. Men bild föder bild, process föder process, och kan även hjälpa till att sälla bort vetet från agnarna.

TINTED VIEW Tonat perspektiv.

BRUISING Jag blir blåslagen av mina prestationskravs herravälde. Blåmärkena handlar ingenting om punk. Jag tatuerar över mina knän så de istället påminner mig om någonting annat. Såren sätter spår och de nya hjärtana blir ett minnesmärke för förändring. Psykoanalytikern Sabina Spielrein levde som hon lärde: Hennes skapande uppstod ur förstörelsen. Hennes psykiska svackor kvävde inte hennes arbetslust och produktivitet, inte ens under de värsta tänkbara förhållandena. Spielrein menade att utplåna ofta är svaret på att skapa. Det mest smärtsamma kan ge upphov till oförglömliga skapelser och i den mest förjävliga situationen finns ett uppdämt behov att säkerställa ett förtätat och trovärdigt minne. Människans försvarmekanismer drivs till att rista in ett minnesmärke i plågsamma tider, men även det mest oskyldiga minnet kan få en dramatisk innebörd i en ny omordning och skapa något annorlunda när det plockas fram i en resa mot epicentrum. Minnet kan vara ett traumatiserande hinder, som även in i det närmaste en outtalad källa till mening.

ATM Den ursprungliga betydelsen av minne härstammar från det grekiska ordet *mnemosyne* som också är namnet på minnets gudinna i den grekiska mytologin, den Mnemosyne som romarna kallade för Moneta, ett namn som kan översättas till mynt. Myntet är en av grundfunktionerna för ekonomin, ett objekt som av tradition överlämnas till någon annan. Ekonomin har kommit att härma sitt ursprung, som ett eko av vad den aldrig varit. Den finansiella sfären har iklätt sig kejsarens nya kläder. Det abstrakta minnet har blivit riskkapitalisternas zeppelinare som gemene man inte kan ta på. Finansiella sfärer utan objekt kan göras oändliga och möjligheterna endast förstoras då bristen i den oändliga åtrån ligger i det ouppnåeliga. Men vi överlämnar mynt, vi delar inte en metafysisk värld, vi är organismer som bebör vår kropp, vårt sinne och vår guldmyntfot.

HIP AND SHIN Tillslut handlar allting om balans, jämvikt och harmoni, när jag trott att svaret varit distorsion och skav. Men det är bara en del av vägen. Det är märkligt när allting stämmer. C.S. Pierce formulering av abduction känns adekvat

i sammanhanget: en benämning för kreativ formulering av nya hypoteser vid förklaring av fakta som i initialskedet syntes egenomliga, men som sedan kan härledas deduktivt.

CAR CARPET Jag hör inte vad du säger. Som en sorts Phantom-word smyger det sig på och skapar nya meningar. Carcaroet car cacrpet rapet ca karkar katet. Grumligheten påminner mig om värdet i att komma tillbaka, försöka bli den tilltänkta publik jag aldrig brytt mig om. För att kunna acceptera slumpens påverkan träder jag in i ett mer subjektivt synfält.

JAG LÄNGTAR TILL LANDET SOM ICKE ÄR,
TY ALLTING SOM ÄR, ÄR JAG TRÖTT ATT BEGÄRA.
MÅNEN BERÄTTAR MIG I SILVERNE RUNOR
OM LANDET SOM ICKE ÄR.
LANDET, DÄR ALL VÅR ÖNSKAN BLIR UNDERBART UPPFYLLD,
LANDET, DÄR ALLA VÅRA KEDJOR FALLA
LANDET, DÄR VI SVALKA VÅR SARGADE PANNA
I MÅNENS DAGG.
MITT LIV VAR EN HET VILLA.
MEN ETT HAR JAG FUNNIT OCH ETT HAR JAG VERKLIGEN VUNNIT -
VÄGEN TILL LANDET SOM ICKE ÄR.

IV

~~POSSESS~~

~~UNEKXPRESSED~~

Jag stryker de här två orden. Intuitivt känns de alltför tolkande och beskrivande. Men ju mer jag umgås med dem i deras nya roll som överstrukna inser jag vikten av deras position. De har båda rollen som en förståelse av de tre föregående delarna och som sinnlig närvaro i de objekten som representeras av de 23 orden ovan. Det överstrukna representerar frukten av de andra orden; svampens obetydlighet gentemot mycelet. De känslomässiga yttringar som gapet för med sig. Där blir ångesten påtaglig då jag utforskar det som ligger den närmast, intet; den abstrakta faran eller hotet.

Om *att vara* är ett konkret objekt och intet flyende och abstrakt, kommer även *varan* som produkt utstråla den egenskapen. I hörnet av mitt rum står en uppblåsbar docka föreställande gestalten i Edward Munchs Skriet. En allegori över den ordlösa smärtan och misären, men som i uppblåsbar form istället förkroppsligar bristen på ångest – problematiken att rekonstruera och bevara någonting som är ockuperat av sin egen tomhet, ett slags vakuum.

Ibland känns avgrunden omätligt djup i sökandet efter essens. Men även de stora tänkarna förmedlar konventioner, och sökandet handlar inte om att försvinna och gå vilse i den andra världen mer om ett hyllande av fantasin, en upprättelse för den personliga rätten att tänka fritt och annorlunda. Där, mellan tick och tack, i en metafysisk extas eller på barrikadernas dansgolv kan det finnas utrymme för den inre medvetenhetens förfining för att sedan komma tillbaka till en verklighet, men med en fördjupad förståelse.

Var är alla kvinnor i detta? Jo de är hysteriska och inte alls heroiska, existentiella och estetiska som de universella männen, utan istället privata, psykotiska och oattraktiva, och precis som jag och Edith Södergran förundras de av "Landet som icke är":

A

1:22 ***A Politic of Frequencies*** (2012) – En compilation av 42 tuning standards (orkesterstämmningar) från 1600-1937, som interfererar med den ordning och struktur som standardiseringen en gång föresatte sig att skapa. Verket sammanför de skilda stämningstandarderna, som i ett historiskt hänseende representerade ett perfekt A. En sammansättning av begär efter en struktur; med vilken ideal, absolut musik ska kunna skapas. I verket transformeras detta till en relativ frekvens/noise.

1:52 ***Blackout I*** (2013) består av 25 ord från tillfället precis innan en minneslucka, som de sista spåren i gränszonen mot en tillfällig sinesfrånvaro. Genom en repetitiv sonisk struktur rekognoseras orden och tillsammans skapar de ett sammanhang för minnen på gränsen till upplösning. Vad döljer sig i avsaknaden, i tillståndet av att inte minnas, och vilken status har detta tillstånd? Istället för att behandla det som ett bortfall och en defekt av neurologiska funktioner, utforskar verket minnesluckan som ett alternativt medvetandetillstånd där närvaro skapas ur avsaknaden och där glömska är att tänka. Mellan tolv stycken rullbandare sträcker sig loopar av magnetband som tillslut trasas sönder, och lämnar ett fåtal ord kvar.

B

3:22 ***Blackout II*** (2013) – "Have you ever, when believing yourself to be completely awake, had a vivid impression of seeing or being touched by a living being or inanimate object, or of hearing a voice; which impression, so far as you could discover, was not due to any external physical cause?" (Society of Psychological Research, 1894). På var sida i byggnadens flyglar ljuder citatet ovan. I ett dunkelt, kvavt och träluktande trapphus hörs den som en pulserande subrytm, och i det motsatta trapphuset som en ordagrann text som spolras fram och tillbaka, ord för ord som trevande bildar en helhet.

Vakuum (2009) ljudet från en vakuumpförpackningsmaskin som förpackar mina döda akvariefiskar. 2:51

